

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/401/2014                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 8712212103                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.06.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Daniela Sučanská         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:8712212103.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ F.T., 2/ I.T., obom bývajúcim v B. a zastúpeným Mgr. Stanislavom Feketem, advokátom so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia č. 29/69, proti žalovaným 1/ Dražobnej spoločnosti, a.s., so sídlom v Bratislave, Gunduličova č. 3, zastúpenej STANĚK VETRÁK&PARTNERI, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Vlčkova č. 18, 2/ Ing. Q. C., 3/ D. C., obom bývajúcim v X. a zastúpeným JUDr. Andrejom Patakym, advokátom so sídlom v Kežmarku, Hlavné nám. č. 2, 4/ Slovenskej sporiteľni, a.s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova č. 48, IČO: 00151653, o určenie neplatnosti dražby, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21 C 181/2012, o dovolaní žalovanej 1/ a dovolaní žalovanej 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. júla 2014 sp. zn. 19 Co 50/2014, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní 1/ až 4/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 167,74 € k rukám Mgr. Stanislava Feketeho, advokáta so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia č. 29/69.

### Odôvodnenie

Okresný súd Poprad rozsudkom zo 4. októbra 2013 č.k. 21 C 181/2012-241 určil opakovanú dobrovoľnú dražbu konanú dňa 27. novembra 2012 v B. v hoteli F., Košice, ktorej priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou č. N 1530/2012, NZ 47087/2012, NCRI 47935/2012 spísanou JUDr. Barborou Slávikovou, v zastúpení notárky JUDr. Martiny Mížíkovej, za neplatnú. Zároveň vyslovil, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnom skončení vo veci samej. Rozhodnutie odôvodnil tým, že pri dobrovoľnej dražbe, ktorou sa vážnym spôsobom zasahuje do práva vlastníť majetok podľa článku 20 Ústavy SR s dosahom na ústavné právo, právo na obydlie podľa článku 19 spojeného s článkom 20 Ústavy, je v podstate potrebné preskúmať aj iné nenamietané skutočnosti, teda posúdiť prípad komplexnejšie. Z uvedeného dôvodu považoval za závažnú skutočnosť, ktorá bola na úkor žalobcov, určenie miesta dražby. Podľa jeho názoru určenie miesta dražby musí dražobník zvažovať tak, aby mal na zreteli taký typ dražiteľov, ktorí môžu mať najväčší záujem o daný predmet dražby a posúdiť aj to, či geografické umiestnenie predmetu dražby negatívne ovplyvní okruh záujemcov o účasť na dražbe. V danom prípade napriek tomu, že predmetný rodinný dom sa nachádza v

blízkosti mesta Poprad, dražobník miesto dražby určil v Košiciach. Zo skúseností možno usúdiť, že záujemcovia o kúpu nehnuteľností (rodinný dom) sú spravidla obyvatelia okolitého mesta, príp. obcí, ktorí v danom regióne žijú, pracujú a majú rodinné zázemie a len v menšej miere osoby zo vzdialenejších miest, ktoré by sa do tohto regiónu prípadne presťahovali. Zastával názor, že § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a doplnení zákona o notároch (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z.z.“) bráni tomu, aby bolo za miesto dražby takejto bežnej nehnuteľnosti (rodinný dom) určenej na každodenné bývanie a realizáciu ústavného práva na obydlie priemernej rodiny, určené mesto výrazne vzdialené cca 119 km od miesta, kde sa nachádza dražená nehnuteľnosť a určené tak bez akéhokoľvek zjavného a rozumne odôvodneného dôvodu, z ktorého by bolo zrejmé uľahčenie účasti na dražbe a naplnenie samotného ratio legis zákona 527/2002 Z.z. Dražobník mal a musel predpokladať najväčší záujem o draženie predmetného rodinného domu v okolí Popradu. Takéto konanie dražobníka nepochybne mohlo mať vplyv na účasť na dražbe a tak aj na dosiahnutý výťažok dražby napriek tomu, že bol dosiahnutý vyšší výťažok, ako bol stanovený v znaleckom posudku. Dražobník ako súkromná osoba je preto povinný vykladať a aplikovať ustanovenia zákona č. 527/2002 Z.z. a súvisiacich predpisov tak, aby nielenže neboli porušené ale ani len ohrozené práva osôb negatívne dotknuté, keďže ide o závažnú otázku odobratia obydli. Námietky žalobcov k znaleckému posudku Ing. Kračúna č. 45/2012 súd vyhodnotil ako neopodstatnené. Rozhodnutie právne odôvodnil §§ 2 ods. 1 písm. a/, 11 ods. 1, 12 ods. 1 až 3, 21 ods. 2, 4, 22 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z., §§ 80 písm. c/, 92 ods. 1, 95 ods. 1, 2, 120 ods. 1, 132, 153 ods. 1 O.s.p., pričom konštatoval, že v dražbe, ktorou boli vydražené nehnuteľnosti, došlo k znemožneniu účasti na dražbe prostredníctvom miesta, ktoré bolo nevhodné, keďže sa dražba vykonala mimo okresu Poprad, kraja Prešov, a to v košickom kraji v meste Košice, z ktorého dôvodu žalobe vyhovel.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala odvolanie žalovaná 1/, v ktorom namietala nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia ohľadom miesta určenia dražby, keďže súd prvého stupňa ako dôvod neplatnosti dražby uviedol skutočnosť, že sa dražba neuskutočnila v obci, kde sa dražená nehnuteľnosť nachádza ale v Košiciach, čo považoval za obmedzenie možnosti účasti potenciálnych držiteľov na dražbe. Zdôraznila, že táto skutočnosť nebola žalobcami v priebehu celého konania namietaná, čím zo strany súdu došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania. Výklad § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. považuje za neprimerane rozširujúci a formalistický, založený iba na dohadoch a názoroch, výklad je arbitrárny, nepodložený žiadnym vykonaným dokazovaním v tomto smere. Konanie je tiež postihnuté vadou podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. z dôvodu porušenia práva žalovanej 1/ na zákonného sudcu, nakoľko o žalobe o určenie neplatnosti dražby nerozhodoval sudca určený náhodným výberom.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 3. júla 2014 sp. zn. 19 Co 50/2014 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny (§ 219 O.s.p.). Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa ako aj s dôvodmi jeho rozhodnutia. Na doplnenie jeho správnosti uviedol, že miesto, dátum a čas začatia dražby musia byť určené dražobníkom po dohode s navrhovateľom dražby tak, aby nebola obmedzená možnosť účasti na dražbe (§ 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z.). V prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Poukázal na to, že Krajský súd v Prešove už judikoval, že v konaní o neplatnosť dražby podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. súdu nič nebráni vysloviť neplatnosť dražby na základe i takej skutkovej okolnosti, ktorú síce žalobca v žalobe uviedol, hoci výslovne nenamietal jej rozpor so zákonom, ani ju výslovne neoznačil za dôvod neplatnosti dražby; takýto postup nenaruša kontradiktórnosť konania a s tým spojenú zásadu rovnosti účastníkov konania, súd tu nepomáha jednému z účastníkov v uplatňovaní jeho práv (nedoplňa jeho žalobný „prednes“ a nevyhľadáva za neho „rozhodujúce skutočnosti, ani nemení ním uplatnené právo), ale vykonáva to, čo je jeho výlučnou úlohou, teda aplikáciu práva na zistený skutkový stav (§ 132 a § 153 ods. 1 O.s.p.). Ak ide o dobrovoľnú dražbu nehnuteľnosti určenej na bývanie, je spravidla v rozpore s požiadavkou primeranosti a vhodnosti stanovenia podmienok dražby také určenie miesta konania dražby, ktoré v dôsledku jeho neprimerane veľkej vzdialenosti od draženej nehnuteľnosti obmedzí možnosť účasti na dražbe tých záujemcov, pre ktorých môže byť geografická poloha nehnuteľnosti rozhodujúca (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 100/2012). Uvedený záver Najvyššieho súdu SR je aplikovateľný aj na prejednávajúcu vec, keďže nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom dražby, je určená na bývanie. Uvedenú okolnosť nemôže spochybniť ani tvrdenie žalovanej 1/, že ide o nehnuteľnosť použiteľnú aj na iné účely,

pretože primárne je nehnuteľnosť žalovaných určená práve na bývanie. V tejto súvislosti poukázal na obsah zápisnice o pojednávaní zo 4. októbra 2013, z ktorej nepochybne vyplýva, že žalobcovia namietali neplatnosť dražby z dôvodu, že táto sa konala v meste vzdialenom od miesta nehnuteľnosti do miesta konania dražby viac ako 100 km. Preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvolaciu námietku žalovanej 1/, že súd prvého stupňa určil neplatnosť predmetnej dobrovoľnej dražby napriek tomu, že žalobcovia v konaní takýto dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby neuviedli. Odvolací súd považoval za neopodstatnené aj ďalšie odvolacie námietky žalovanej 1/. Dražobník porušil pri organizovaní dražby nehnuteľnosti § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. tým, že za miesto konania dražby určil vzdialenú obec, čím sťažil účasť dražiteľov z oblasti, v ktorej sa účasť dala očakávať, a tým obmedzil účasť na dražbe. Takéto konanie nepochybne mohlo mať vplyv na dosiahnutý výťažok dražby, a tým reálne aj na práva žalobcov. Aj takýmto konaním je podľa odvolacieho súdu naplnený predpoklad neplatnosti dražby v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. Vzhľadom na uvedené neobstoja ani ďalšie odvolacie námietky žalovanej 1/, že dosahovaná vyššia účasť na dražbe vykonávanej v Košiciach je z dôvodu, že ide o väčšie mesto, kde je sústredená kúpna sila a zamestnanosť, že zväžil aj charakter predmetu dražby so záverom, že nie je možné zúžiť potenciálne možnosti využitia draženej nehnuteľnosti tak, ako to urobil súd prvého stupňa, teda iba na nehnuteľnosť určenú na bežné bývanie; že je nutné posúdiť využitie draženej nehnuteľnosti komplexnejšie, a to s ohľadom na oblasť, v ktorej sa nachádza, ako i že za účelom zabezpečenia čo možno najširšieho okruhu záujemcov o dražbu vykonával inzerciu draženej nehnuteľnosti aj v širšom rozsahu, ako mu prikazuje zákon.

Podľa názoru odvolacieho súdu nie je dôvodná ani odvolacia námietka žalovanej 1/, že postupom prvostupňového súdu bolo porušené právo účastníkov konania na rozhodnutie vecí zákonným sudcom. Poukázal na to, že žalobcovia podaním zo 7. septembra 2012 na súde prvého stupňa sa domáhali „súdnej ochrany z dôvodu podhodnotenia znaleckého posudku v súvislosti s dobrovoľnou dražbou“. Keďže po výzve súdu z 30. októbra 2012 na doplnenie tohto podania, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu žalobou, žalobcovia v súdom stanovenej lehote podanie nedoplnili, súd uznesením zo 4. decembra 2012 č.k. 21C/181/2012-9 podanie žalobcov zo 7. septembra 2012 odmietol. Žalobcovia následne v odvolacej lehote dňa 17. decembra 2012 doručili súdu podanie označené ako žaloba, v ktorom namietali „podhodnotenie znaleckého posudku, nedodanie dôležitých podkladov pred dražbou č. 608 a č. 967/2012 z 24. septembra a 27. novembra 2012, dražbu a udelenie príklepu“, v ktorom uviedli, že žiadajú, aby súd vydal rozsudok, ktorým dražbu špecifikovanú v tomto petite, ktorá sa konala 27. novembra 2012 v B. hotela F. Košice, určí za neplatnú. Uznesením z 22. marca 2013 č.k. 21C/181/2012-103 súd pripustil, aby do konania na strane žalovaných vstúpil ako ďalší účastník žalovaná 4/ Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava a zároveň pripustil zmenu petitu žaloby tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia. Súd prvého stupňa zároveň uznesením z 26. apríla 2013 č.k. 21C/181/2012-196 vyhovel odvolaniu žalobcov a uznesenie zo 4. decembra 2012 č.k. 21C/181/2012-9, ktorým odmietol podanie žalobcov, zrušil. Vychádzajúc z uvedených zistení odvolací súd konštatoval nedôvodnosť odvolacej námietky žalovanej 1/, jednoznačne kvalifikoval podanie žalobcov doručené súdu prvého stupňa dňa 17. decembra 2012 ako „návrh na zmenu petitu žaloby“, a nie ako nový návrh na začatie konania o určenie neplatnosti dražby, ako tvrdí žalovaná 1/. Pokiaľ konal ďalej vo veci po pripustení zmeny žalobného petitu sudca príslušného okresného súdu určený v súlade s rozvrhom práce tohto súdu v čase podania 7. septembra 2012, nemožno dospieť k záveru, že vo veci konal nezákonný sudca a tým bola odňatá žalovanej 1/ možnosť konať pred súdom. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná 1/ v odvolaní neuviedla žiadny taký relevantný dôvod, ktorý by bol spôsobilý privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku, a preto napadnutý rozsudok podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. V zmysle § 224 ods. 4 O.s.p. o trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaná 1/ a žalovaná 4/ v podstate z rovnakých dôvodov. Žalovaná 1/ prípustnosť dovolania odôvodnila § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p. K odňatiu možnosti konať došlo tým, že súdy oboch stupňov nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia a rozhodli na základe dohadov a nie na základe riadne vykonaného dokazovania a vôbec sa nevysporiadali s argumentáciou žalovanej 1/ vyplývajúcou zo súdneho konania uvedenou v odvolaní. K odňatiu možnosti konať došlo aj tým, že súdy rozhodli na základe skutočností, ktorú žalobcovia v konaní nenamietali až do momentu, kedy súd prvého stupňa prejavil svoj predbežný právny názor (§ 100 ods. 1 O.s.p.), v dôsledku čoho súd prvého stupňa

vystupoval v prospech jedného z účastníkov, čím došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a tým aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. Dovolateľka tiež namietala, že v konaní nerozhodoval zákonný sudca, vzhľadom na to, že žalobcami podaná žaloba o určenie neplatnosti dražby 17. decembra 2012 bola priradená k už prebiehajúcemu konaniu, ktoré prechádzalo samotnej dražbe, pričom pôvodnú žalobu (zo 7. septembra 2012) nie je možné považovať za žalobu o určenie neplatnosti dražby, keďže bola podaná ešte pred samotnou dražbou; z § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. vyplýva, že žalobu o určenie neplatnosti dražby je možné podať až po uskutočnení dražby. Ak súdu prvého stupňa bola doručená žaloba o určenie neplatnosti dražby, mal povinnosť zapísať túto žalobu pod novú spisovú značku, a to na základe náhodného výberu zákonného sudcu. Súd prvého stupňa takto nepostupoval, nesprávne predmetnú žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby posúdil ako doplnenie existujúceho podania žalobcov zo 7. septembra 2012. Tak sa o neplatnosti dražby rozhodlo v konaní začatom podľa § 80 písm. c/ O.s.p., čo zákon č. 527/2002 Z.z. priamo vylučuje. Uvedeným postupom súdu bolo dovolateľke odňaté právo na zákonného sudcu, čím došlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom.

Dovolateľka trvala na tom, že k odňatiu jej možnosti konať pred súdom došlo aj tým, že hoci otázka miesta konania dražby nebola medzi účastníkmi sporná, súd v rozpore so zásadou kontradiktórnosti rozhodol na základe tejto novej skutočnosti, čím žalovanej 1/ bolo znemožnené vecne argumentovať a podložiť argumenty dokladmi a predložiť dôkazy, a tiež tým, že odvolací súd uviedol v rozsudku novú argumentáciu, na ktorú nemohla reagovať v riadnom inštančnom postupe. V ďalšej časti dovolania žalovaná 1/ sa podrobne zaoberala výkladom určenia miesta dražby a vytýkala odvolaciemu súdu, že sa v tomto smere s jej odvolacími námietkami nezoberal a bez ďalšieho konštatoval ich nedôvodnosť. Ďalej odvolací súd založil svoje rozhodnutia v otázke dodržania zásady kontradiktórnosti na iných nosných dôvodoch ako súd prvého stupňa, ktorý možnosť rozhodnúť o neplatnosti dražby na základe nenamietaných dôvodov odvodzoval z toho, že dobrovoľná dražba významne zasahuje do ústavného práva vlastníť majetok a odvolací súd tvrdí, že v konaní o neplatnosť dražby súdu nič nebráni vysloviť neplatnosť dražby aj na základe takej skutkovej okolnosti, ktorú síce žalobca v žalobe uviedol, ale nenamietal jej rozpor so zákonom, ani ju neoznačil za dôvod neplatnosti dražby. Uvedený záver je podľa dovolateľky v rozpore s hmotnoprávnou úpravou v § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z., ktorý vyžaduje od žalobcu, aby označil, aké konkrétne porušenie zákona č. 527/2002 Z.z. namieta a akým spôsobom sa cíti konkrétnym porušením dotknutý na svojich právach. Z uvedených dôvodov žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla dovolaním aj žalovaná 4/, prípustnosť ktorého odôvodnila § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Namietala, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že v konaní pred súdom prvého stupňa nerozhodoval zákonný sudca vzhľadom na to, že žalobcami podaná žaloba o určenie neplatnosti dražby bola priradená k už prebiehajúcemu konaniu, ktoré predchádzalo samotnej dražbe. V tomto smere uviedla dôvody zhodné s dôvodmi uvedenými v dovolaní žalovanej 1/, na ktoré dovolací súd odkazuje. Aj žalovaná 4/ namietala, že postupom súdu prvého stupňa došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania, ktorú vadu svojím rozhodnutím odvolací súd neodstránil. Uviedla, že odvolací súd pritom potvrdzujúci výrok rozhodnutia odôvodnil inými dôvodmi ako súd prvého stupňa - podľa jeho názoru nič nebráni súdu vysloviť neplatnosť dražby aj na základe takej skutkovej okolnosti, ktorú síce žalobcovia v žalobe uviedli, hoci výslovne nenamietali jej rozpor so zákonom, ani ju výslovne neoznačili za dôvod neplatnosti dražby. Tento záver odvolacieho súdu je v rozpore s hmotnoprávnou úpravou vyjadrenou v § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z., ktorá určuje predpoklady, za akých možno vyhlásiť dražbu za neplatnú. Neobstojí tvrdenie, že žalobcovia dôvod, pre ktorý bola dobrovoľná dražba vyhlásená za neplatnú namietali, nakoľko k vzneseniu tejto námietky došlo až po tom, čo túto predtým nenamietanú skutočnosť prezentoval súd prvého stupňa v rámci prejavu svojho predbežného právneho názoru (§ 100 ods. 1 O.s.p.). Súd oboch stupňov nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutia a nevykonaním riadneho dokazovania odňal dovolateľke možnosť konať pred súdom. Z uvedených dôvodov žiadala zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaní 2/ a 3/ vo vyjadrení k dovolaniam žalovanej 1/ a 4/ uviedli, že bez ohľadu na „právny názor“ v rozhodnutiach súdov, vzhľadom na situáciu, v ktorej sa ocitli, nemôžu vstúpiť do vykonávania vlastníckych práv k vydraženej nehnuteľnosti, nakoľko dobrovoľná dražba bola rozhodnutím súdu

„zrušená“, avšak doposiaľ im nebola vrátená zaplatená suma a sú bez možnosti disponovať so zaplatenými finančnými prostriedkami. Žiadali preto v záujme hospodárnosti konania, dovolania zamietnuť.

Žalovaná 1/ vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalovaných 2/ a 3/ k jej dovolaniu formulovala svoje úvahy o arbitrárnej rozhodovacej činnosti súdov v uvedenej právnej veci, ktorá má podiel na ťaživej situácii žalovaných 2/ a 3/, ktorí napriek tomu, že sa nestotožňujú s rozhodnutiami súdom navrhujú dovolanie zamietnuť v záujme čo najrýchlejšieho spôsobu skončenia uvedenej právnej veci.

Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej 1/ navrhli dovolanie zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania. Námietky žalovanej 1/ ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch stupňov považovali za neopodstatnené, keďže súdy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí vypořádali so všetkými relevantnými námietkami žalovanej 1/, pričom poukázali na podrobné dôvody svojho vyjadrenia k odvolaniu žalovanej 1/, ktoré boli citované v odôvodnení odvolacieho súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožnil. Nesúhlasili ani s námietkou, že v konaní došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a v tomto smere poukázali na právny názor vyslovený odvolacím súdom v rozhodnutí. Nedôvodná je aj námietka dovolateľky, že v konaní nerozhodoval zákonný sudca, s ktorou sa správne vypořadal taktiež v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd.

Žalobcovia 1/ a 2/ sa vyjadrili aj k dovolaniu žalovanej 4/, žiadali dovolanie zamietnuť a priznať im náhradu trov konania. Popierali dôvodnosť argumentácie žalovanej 4/, že v konaní pred súdom prvého stupňa nerozhodoval zákonný sudca, ktorú považovali za neopodstatnenú a účelovú, pretože žalovaná 4/ ju v priebehu konania pred súdom prvého stupňa nenamietala, hoci mala o nej vedomosť a v tomto smere poukázali na podrobné odôvodnenie odvolacieho súdu. Za nedôvodnú považovali aj námietku o odňatí možnosti dovolateľky konať pre súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov ako aj námietku, že došlo v konaní k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolania podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či sú podané dovolania žalovaných 1/ a 4/ procesne prípustné.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, aj to však nie v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania výslovne pripúšťa zákon. Dovolanie je procesný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby (len) v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu prípadných väd konania alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia. Dovolanie nie je však „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním - ani pokiaľ je procesne prípustné - úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ktorú dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

1. Dovoláním žalovaných 1/ a 4/ je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolania žalovaných 1/ a 4/ nesmerujú proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaných dovolaní preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

2. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, v ktorom došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998).

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. neboli v dovolaniach namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolaní žalovaných 1/ a 4/ preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

3. Žalované 1/ a 4/ sú presvedčené, že v danom prípade im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú nesprávnosť v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Podľa dovolateľiek k odňatiu možnosti konať pred súdom zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo tým, že súdy nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia a rozhodli na základe dohadov a nie na základe riadne vykonaného dokazovania a nevyporiadali sa s argumentáciou žalovaných 1/, 4/ v priebehu konania a uvedenou v odvolaní. K odňatiu možnosti konať pred súdom došlo aj tým, že rozhodli na základe skutočností, ktorá nebola v konaní žalobcami namietaná až do okamihu, kedy súd prvého stupňa prejavil svoj predbežný právny názor a tým, že vo veci nekonal zákonný sudca, keďže súdy v rozhodli v konaní podľa § 80 písm. c/ O.s.p., čo zákon č. 527/2002 priamo vylučuje.

K tej časti dovolania, v ktorej dovolateľky namietajú, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o

skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

V danom prípade dovolaním napadnuté rozhodnutie (ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa) uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a obsah vyjadrení žalobcov k odvolaniu a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako tomu bolo aj v danej veci, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Vychádzajúc z toho dospel dovolací súd k záveru, že právo žalovaných 1/ a 4/ na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o neplatnosti dražby ako aj s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a v ďalšej časti odôvodnenia sa vyjadril k odvolacím námietkam žalovanej 1/. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľiek.

Dovolateľky ďalej namietajú, že v predmetnom konaní bol porušený princíp kontradiktórnosti konania, v dôsledku čoho k odňatiu ich možnosti konať pred súdom. Podstatou tohto princípu je právo účastníkov konania reagovať na argumenty a námietky protistrany. Podľa ústavného súdu je zásada kontradiktórnosti porušená taj, kde jedna zo sporových nemá možnosť vyjadriť sa k obsahu a autencite tvrdenia vzťahujúceho sa na jednu z podstatných skutkových okolností sporu. Uvedená zásada úzko súvisí aj s viacerými aspektami zásady rovnosti strán. Porušenie princípu kontradiktórnosti konania vyvodzujú z toho, že súdy rozhodli o neplatnosti dražby na základe skutočnosti, ktorú žalobcovia nenamietali až do vyjadrenia predbežného právneho názoru súdom prvého stupňa v zmysle § 100 ods. 1 veta druhá O.s.p., čím došlo k odňatiu ich možnosti konať pred súdom. Z obsahu zápisnice o pojednávaní na súde prvého stupňa zo 4. októbra 2013 (č.l. 235 spisu v spojení s opravným uznesením tejto zápisnice na námietku žalovanej 4/ zo 6. februára 2014 č.k. 21C/181/2012-269) vyplýva, že na tomto pojednávaní za prítomnosti účastníkov a ich právnych zástupcov, súd do zápisnice zaprotokoloval: „Súd využil právo v zmysle § 100 ods. 1 O.s.p., uviedol, ako sa na základe doteraz tvrdených a preukazovaných skutočností javí právne posúdenie veci tak, že podľa názoru súdu miesto vykonania dobrovoľnej dražby v tomto prípade nebolo v súlade s právnym predpisom“. Z uvedenej zápisnice vyplýva, že právny zástupca žalobcov reagoval na túto skutočnosť vo svojej záverečnej reči na tomto pojednávaní, žalovaná 1/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa k tejto okolnosti vyjadrila priamo na pojednávaní a tiež vo svojej záverečnej reči a tiež v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom namietala (okrem iného) aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a v ktorom podrobne odôvodnila nesúhlas s dôvodmi neplatnosti dobrovoľnej dražby. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná 1/ mala možnosť reagovať aj na novú skutočnosť ohľadom miesta konania dražby. Na tieto odvolacie dôvody reagoval v odôvodnení svojho rozhodnutia aj odvolací súd a dospel k názoru, že uvedeným postupom súdu prvého stupňa nebola žalovanej 1/ odňatá možnosť konať pred prvostupňovým súdom. V tejto súvislosti poukazuje dovolací súd na R 39/1993, v zmysle ktorého „podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ nie je splnená, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že následne mohol účastník uplatniť svoj vplyv na výsledok konania, napr. tým, že mohol podať proti

rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie“.

Žalované 1/ a 4/ tiež namietajú, že dovolaním napadnutý rozsudok sa prieči požiadavke predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

Predvídateľnosť postupu (rozhodovania) súdov v súlade so zákonom stanovenými požiadavkami je imanentnou súčasťou princípu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ústavy). Predvídateľné je rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup súdu v konaní a pri rozhodovaní (porovnaj tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 236/2010, 7 Cdo 42/2010, 5 Cdo 210/2013). V praxi dochádza k vydaniu nepredvídateľného rozhodnutia medziiným vtedy, keď odvolací súd nerešpektuje ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p., účelom ktorého je predísť vydaniu nepredvídateľného alebo prekvapivého rozhodnutia (k tomu viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 388/2012). Žalovaná 1/ v danom prípade namieta, že odvolací súd porušil toto ustanovenie; nepredvídateľnosť napadnutého rozhodnutia vyvodzuje z toho, že je založené na právnych záveroch, ktoré sú čiastočne odlišné od záverov zaujatých súdom prvého stupňa.

V rozhodnutí R 56/2012, najvyšší súd vyslovil názor, že pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým a takýto postup súdu nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. So zreteľom na uvedené nemožno napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé a nedošlo ním k odňatiu možnosti dovolateľiek konať pred súdom.

Dovolací sa osobitne zamerail na posúdenie, či konanie nie je zaťažené procesnou vadou výslovne namietanou v dovolaní žalovaných 1/ a 4/, že vo veci konal nezákonný sudca, čím došlo k odňatiu ich možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Z obsahu dovolaní je zrejmé, že námietky dovolateľiek v tomto smere sú naplnením vady konania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. Uvedenú vadu dovolateľky vyvodzujú z toho, že súd prvého stupňa nerozhodol o žalobe o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v samostatnom konaní, ktorá vec mala byť pridelená zákonnému sudcovi, ale doplnenú žalobu o určenie neplatnosti dražby „priradil“ k pôvodnej žalobe zo 7. septembra 2012, v dôsledku čoho o žalobe o určenie neplatnosti dražby nerozhodoval zákonný sudca. Dovolací súd sa stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že vo veci nerozhodoval nezákonný sudca.

V zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Podľa § 3 ods. 3 veta prvá zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Podľa odseku 4 tohto ustanovenia zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a rozvrhom práce.

Zo spisu vyplýva, že žalobcovia podaním zo 7. septembra 2012 na súde prvého stupňa sa domáhali súdnej ochrany „z dôvodu podhodnotenia znaleckého posudku v súvislosti s dobrovoľnou dražbou“. Súd prvého stupňa ich výzvou z 30. októbra 2012 vyzval na doplnenie podania, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu žalobou, okrem iného aj na uvedenie petitu žaloby. Keďže žalobcovia v súdom určenej lehote svoje podanie nedoplnili, súd uznesením zo 4. decembra 2012 č.k. 21C/181/2012-9 podanie žalobcov zo 7. septembra 2012 odmietol. Žalobcovia v odvolacej lehote 17. decembra 2012 doručili súdu odvolanie, ktorým zároveň odstránili vady pôvodného podania, ktoré označili ako „žaloba za podhodnotenie znaleckého posudku, nedodanie dôležitých podkladov pred dražbou č. 608 a č. 967/2012 z 24. septembra a 27. novembra 2012, dražbu a udelenie príklepu“ a žiadali, aby súd vydal rozsudok, ktorým dražbu špecifikovanú v petite tohto podania určí za neplatnú (č.l. 10-13 spisu). Na ďalšiu písomnú výzvu súdu žalobcovia doplnili žalobu podaniami z 21. januára 2013 a 11. marca 2013 (č.l. 88, 99 spisu). Okresný súd uznesením z 22. marca 2013 č.k. 21C/181/2012-103 pripustil do konania na strane žalovaných vstup ďalšieho účastníka - žalovanej 4/ Slovenskej sporiteľne, a.s., Bratislava a zároveň pripustil zmenu petitu žaloby tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, t.j. „určenie neplatnosti dražby konanej dňa 27. novembra 2012 v B. v hoteli F.“, predmetom ktorej boli

označené nehnuteľnosti. Proti tomuto uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom podali odvolanie žalovaní 2/ a 3/, o ktorom rozhodla 26. apríla 2013 pod č.k. 21 C 181/2012-197 sudkyňa JUDr. Mochnacká (§ 210 O.s.p.) tak, že pripustila navrhovanú zmenu petitu žaloby. Správny je preto záver odvolacieho súdu, že sa nejednalo o nový návrh na začatie konania, ale išlo o zmenu žalobného petitu, ktorú súd uznesením pripustil.

Z uvedeného vyplýva, že podaním pôvodnej žaloby zo 7. septembra 2012 došlo k založeniu miestnej príslušnosti Okresného súdu Poprad a vec sp. zn. 21 C 181/2012 bola pridelená sudkyňi určenej podľa rozvrhu práce tohto súdu. K zmene žalobného petitu došlo so súhlasom súdu (viď „uznesenie z 22. marca 2013 č.k. 21 C 181/2012-103, ktorým súd pripustil zmenu petitu žaloby), ktorý pokračoval v konaní, preto nie je možné považovať sudkyňu, ktorá bola zákonnou sudkyňou na začiatku konania, za nezákonnú sudkyňu v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. Vo veci konala a rozhodla zákonná sudkyňa príslušného Okresného súdu Poprad JUDr. Alexandra Mochnacká, určená v súlade so zákonom a rozvrhom práce. Postupom súdov teda nedošlo k odňatiu možnosti žalovaných 1/ a 4/ pred súdom konať, ani k upretiu ich práva na zákonného sudcu (§ 237 písm. f/ a g/ O.s.p.).

Dovolateľky tvrdia tiež to, že odvolací súd rozhodol bez úplného zistenia rozhodujúcich skutkových okolností (najmä pokiaľ ide o určenie miesta konania dražby). Po obsahovej stránke tu môže ísť prípadne o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto procesná vada (i keby k nej v konaní prípadne došlo) by mohla byť síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak úspešne by tento dôvod mohol byť uplatnený iba vtedy, keby dovolanie bolo prípustné (o tento prípad ale v preskúmvanej veci nejde). Tzv. iná procesná vada konania prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá. Neúplnosť skutkových zistení súdov alebo nesprávnosť ich skutkových záverov sa v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu nepovažuje za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (viď napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Obdobne ani postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Dovolateľky zhodne zastávajú názor, že súdy nesprávne rozhodli o určení neplatnosti dražby na základe skutočnosti, t.j. určenia miesta konania dražby v rozpore s § 11 ods. 1 zákonač. 527/2002 Z.z., ktorú žalobcovia nenamietali ako dôvod jej neplatnosti. Z obsahového hľadiska tu namietajú, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o posúdenie dôvodov neplatnosti dobrovoľnej dražby, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd sa ale právnym posúdením veci nedopúšťa procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p.

Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je najvyšším súdom považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zároveň je zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže žalované 1/ a 4/ tento dovolací dôvod uplatnili v dovolaniach, ktoré nie sú procesne prípustné,

nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov. Názor, že nesprávne právne posúdenie veci nie je procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., je zastávaný všetkými senátmi občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 Cdo 235/2014).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkami (§ 237 písm. f/ a g/ O.s.p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaných dovolaní nevyplýva ani z ustanovenia § 238 O.s.p., najvyšší súd odmietol dovolania žalovaných 1/ a 4/ podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ až 4/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovia si náhradu trov dovolacieho konania uplatnili a ich výšku vyčíslili podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Dovolací súd priznal žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ich zastupoval už pred súdmi nižších stupňov) za dva úkony právnej služby - písomné vyjadrenie k dovolaniu žalovanej 1/ zo 14. októbra 2014 a písomné vyjadrenie k dovolaniu žalovanej 4/ z 13. októbra 2014 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky) vo výške určenej podľa § 11 ods. 1 písm. a v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky za jeden úkon pre jedného žalobcu vo výške 30,92 €, čo u obidvoch žalobcov za jeden úkon právnej služby predstavuje 61,95 €, čo náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, spolu s 20% DPH vo výške 13,98 € predstavuje 83,87 €, za dva úkony právnej služby celkom 167,74 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.